

Orbán Krisztina

TUDOD, MILYEN ÉRZÉS...?

rekonstruálásra váró széttört mű

Két ütem visszhangzik a fülemben. Néha dadog egy kicsit, aztán kezdi előlről, újra és újra.

Fotel. Szürke. Köd odakinn és füst idebenn.

A szívemben ólomsúly.

Az első ütem – bár a folytonos ismétlésnél a sorrend némileg értelmét veszti – egy kétnegyedes éles ütem. Ti és tám. Vagyis egy nyolcad és egy pontozott negyed. Az első hang, ahogy kinyitod az ajtót, a második, ahogy becsukódik mögötted. A pont a visszhang, lehet, hogy ott sincs, csak a fülemben.

Ha akarnám, a tárgyait szembenéznének velem a szobában. Úgy maradt minden – távozásod nem volt tervezett, viszont végleges.

Nem tervezett, viszont végleges. Ízlelgetem a betűket a számban, egy sz feltapad a szájpaplá-somra, egy r meg beleakad a nyelvembe... Milyen drámai, fennhézó, műanyag, kimódolt! Hatást tenni mindig is szeretél, eleve, amikor megismertelek- A második ütem a vihorászásod. Csupa ti. Ha egy kétnegyedes ütemet veszünk, akkor tehát négy ti.

És az tudod, milyen rossz, amikor ugyanaz a két ütem jár a fejedben egész nap? Ezt kérdezted egyszer. Egy várkerület szűk utcájában sétáltunk. Az eszemmel emlékszem, tudom a szavakat, tudom a tényt, hogy sokat nevtünk. Mint ahogy tudom azt is, hogy nem zavart minket a lepukkant szállás, a keményre kifeküdt matrac, ami kicsit még szaglott is. Mégis, most, hogy visszaemlékszem, csak azt látom magam előtt, ahogy a négyszögletes bazalt utcakövek csillogtak az esőben.

Egy csepp, két csepp...

A tócsákba koncentrikus köröket rajzolnak az esőcseppek, a kövekről visszafröccsen, de aztán újra lehullik a víz (végleg? mondhatjuk-e, hogy végleg, ha jól ismerjük a víz körforgását?), és folyik, folyik a lejtős utcán lefelé.

„Az arcokon kövek helyett ráncok,

csorog alá, csorog az üres árok”

Minden csak lefele esik.

...csöpörög a víz.

Minden csak lefele eshet.

Az első hang, ahogy sebesen résnyire nyitod az ajtót, csak éppen annyira, hogy kiférj rajta: csupasz mozdulat. A második, ahogy az ajtót becsapod magad mögött.

Azt hiszem, cseng a fülem.

Vagy éppen régóta tervezett, és mégis visszafordítható. Mindig vissza, mint a memóriajáték kártyái. Vagy mint a házmaster kövér felesége nyershússzínű arcával.

Ez a szoba is micsoda? Egy üres kocka. Képzeld el egy hatalmas átlátszó kockát! Legyen, mondjuk plexiből. Található benne egy fotelből nyirkos-dermedten kifelé meredő ember, a kockához képest mondjuk a nyolcvanegyede, vagy még annak is a köbe. Szóval parányi. Ezután képzeld el, illetve minden, amit tehetsz, hogy figyeled, ahogy a kocka tartalma lassan testet ölt, alakra tesz szert, először szellemfigurákra szétváltan, majd egyre szilárdabb szürke tömb válik belőle. Én pedig eltűnök benne. Azt hiszem, tudom, milyen érzés.

Már megint leégett egy cigaretta anélkül, hogy beleszívtam volna. Újat gyújtok, csak azért is nem is hogy letüdözöm, hanem lenyelem a füstöt!

Amikor megismertelek, egy olyan lányt ismertem meg, aki pontosan tudta, mikor kell a szempilláit rebegetnie, mikor domborítania, és mikor kell szemérmesen lesütnie a tekintetét. Ez a lány nagyon akart hatni rám. Egymagában akart Liz Taylor, Sophia Loren, Brigitte Bardot és Audrey Hepburn lenni. Több voltál, mint sok, noha egy üres burok voltál. Egy pillangó levetett bábja.

És akkor mik voltunk mi? Visít minden mögöttem. Mi vagyok én most? A csupa ti ütem egy tündérekönnyű kacaj. Négy ti egymás mellett, az együtt tehát két tá, azok összeadva egy félhang. De a nevetésnél soha senki nem gondol arra, hogy adjuk össze, hiába ragaszkodott hozzá a gimnáziumi énektanárom, hogy ez szimpla matematika.

Úgy maradt minden itt. Egy kardigán ráncosan terül el, közönyösen, a beletörődésbe is beleunva a padlón. Minden gyűrődése egy-egy diszharmonia, seb, feszültség. Kiabál szinte a hátam mögött a tér. Nem nézek arra, nehogy meghalljam. Lefőtt egy kávé, kihúlt, aztán leülepedett.

A ritmusban milyen egyértelmű minden! Mindent le lehet írni. A szívről például úgy tartják, hogy nyújtott ritmusban dobog. Az enyém ma szerintem ebben a két ütemben. Ti-tám. Ti-ti-ti-ti. Ti-tám. Ti-ti-ti-ti. Ti-tám. Ti-ti-ti-ti.

Minden visszafordítható. Ha a szívverésemet fordítanánk vissza, vajon visszajönnél? Ordítanál, beleszakadnál a karjaimba, újra elhagynál, nem lennél, gyerek lennék, nem lennék. Szeretnék most nem lenni, csak mások fejében, mint ahogy a halottakról mondják, hogy a szeretteik gondolataiban élnek. Csak én a szüleim terveiben élnék ebben a visszafordított szívverésben.

Hamuembrió egy agy közepén és mindez formalinban úszik. Az elszenesedett maradványok az összeütődő teakfák által keltett hullámoktól porrá hullanak szét. Szürke porrá, amit felszív egy folyadék. Egy lány áll a tartály előtt, az állvány előtt, az üres raktárban az egyetlen ablakon beáradó természetes fényben. Ez a lány, éltető fény az ő reflektorfénye. Ebben áll, kacag, és üti a taktust állhatatosan.

Ti-tám. Ti-ti-ti-ti.

Ti-tám. Ti-ti-ti-ti.

Ti-tám.

Ti-ti-ti-ti.

Ti-tám.

Ti-ti-ti-ti.

Ti-tám.

Ti-ti-ti-ti.

Ti-tá